

УДК: 341.218(497.115)

Примљено:
12. јануара 2008.
Прихваћено:
28. јануара 2008.
Оригинални
научни рад

ПОЛИТИЧКА РЕВИЈА
POLITICAL REVIEW
Година (XX) VII, vol=15
Бр. 1 / 2008.
стр. 11-22.

Зоран Милошевић
Институт за политичке студије
Београд

НЕЗАВИСНОСТ КОСМЕТА – ИСТОРИЈСКО ПОДСЕЋАЊЕ И НОВА ПИТАЊА?

Сажетак

У раду су изложене неке од најважнијих чињенице из прошлости Косова и Метохије, те његово значење за духовну и културну свест код Срба. Прва окупација Космета се догодила после Косовске битке 1389. године када су Османлије заузеле Србију. Затим се указује на процес исељавања Срба и њихову исламизацију и албанизацију на коју се надовезује и НАТО агресија 1999. и од када почиње, условно речено, друга окупација Косова и Метохије.

Аутор указује и на покушаје српске владе да спречи отмицу и понашање појединих политичких актера у овом процесу.

На крају, даје се процена да ће истрајавање НАТО-а, односно САД и ЕУ на отмици Косова и Метохије довести до политичког хаоса у свету и отварања многих националних питања.

Кључне речи: Косово, Метохија, Србија, политика, Европска унија, Сједињене Америчке Државе, Русија, Балкан.

КОСМЕТ – НАЈВАЖНИЈА СТРАТЕГИЈСКА ТАЧКА И ПОЗИЦИЈА НА БАЛКАНСКОМ ПОЛУОСТРВУ

Косово и Метохија (на Западу само Косово) представљају свеколики духовни (и политички) центар српског народа. На Косову и Метохији су и поред рушења и затирања трагова остали бројни српски споменици врхунске уметничке вредности. Многи од њих су под директном заштитом УНЕСК-а.

Косово и Метохија се простире на 10.887 км² и налази се на југу Србије. То је важна саобраћајна раскрсница, најкраћа и рељефно најпроходнија веза севера на југ Европе и даље ка Азији, односно од Подунавља ка Јадранском мору. Поред тога, Косово и Метохија имају ванредни значај са војног аспекта. **Оно је најважнија стратегијска тачка и позиција на Балканском полуострву.** Ко држи Косово, тај не само да влада Србијом него и централном балканском облашћу око Скопља и даље.

Када се говори о Косову и Метохији (Космету) потребно је имати на уму оно што је наш познати публициста и аналитичар Милош Кнежевић записао у књизи "Отмица Косова": "Косово је у представама о властитом националном бићу за Србе имало успостављајући значај *Свете земље*, херојског попришта и изворишта надахнућа. За српски народ Косово има онтогенетски, енергетски и етички значај. Отуда је разложно да се, поред класичног разматрања геополитичке судбине Косова и Метохије, уваже помало необични, али битни аспекти спиритуалне, религијске и црквене географије. Заправо, када се говори о Косову, за које песник с правом каже да је *најскупља српска реч*, сакрални и митски видови географских и просторних појава долазе до потпуног израза."¹⁾ Познати српски песник овако беседи о Косову: "Пре шест векова, ништа се на глобусу није догодило значајније од боја на Косову Пољу. И данас, после шест стотина Видовдана, за судбину српског народа, ништа није пресудније од битке која траје на Косову и за Косово."²⁾ "Косово је најскупља српска реч. Плаћена је крвљу целог народа. По цену те крви, устоличена је на престолу српског језика. Без крви се није могла купити, без крви се не може ни продати."³⁾ На крају Бећковић поручује: "На косовској окућници сахрањен је цео српски народ, зато Срби ту земљу, не могу продавати ни с њоме трговати."⁴⁾

УНИШТЕЊЕ СРБИЈЕ У ИМЕ ИСЛАМА

Проблем Косова и Метохије датира чак у средњи век, тачније у 1389. годину када су Срби на Косову Пољу дочекали бројнију војску Османлија. Историчари нису тачно утврдили ко је победио. Јед-

1) Милош Кнежевић, *Отмица Косова*, Институт за политичке студије, Београд, 2006, стр. 8. Упор.: Јеромонах др Атанасије Јевтић, *Косовски завет, Глас цркве*, бр. 2, Шабац, 1987, стр. 45-48.

2) Матија Бећковић, *Косово је најскупља српска реч, Глас цркве*, бр. 3, Шабац, 1989, стр. 19.

3) Исто.

4) Исто, стр. 28.

ни тврде да су то Османлије (Турци), а други да је битка завршена без победника. Своју тврдњу поткрепљују чињеницом да деценијама после битке Османлије нису успоставиле окупациону власт у Србији. То су успели тек 1459. године падом Смедерева. Било како било, од ове битке српски народ се није дуго опоравио, а под окупацијом Османлија је провео, у зависности од краја где је живео, око пет векова. Овај ратни поход за Османлије је била "инвазије у име ислама".⁵⁾ "Османлијско царство које је извршило инвазију на Балкан наступило је као војнички исламски табор који под заставом светог рата – цихада шири славу ислама и под муслиманску власт доводи немуслиманске народе".⁶⁾ У историји је ово забележено као *прва отмица Косова и Метохије*. Наравно, Косовска битка није дошла изненада. Османлије су пре тога више пута покушавале да слома Србију. Године 1371. била је Маричка битка, па битка код Параћина 1381. и Плочника 1386. године. У историографској грађи се дошло до податка да је Косовска битка за обе стране прихваћена као одсудна, а Османлије су је организовале са циљем "да нанесу одлучујући удар". У свести српског народа овај догађај имао је и *негативних последица* (нестанак војске и државе), али и *позитивних* (одлучни отпор Кнеза Лазара и српске војске у историјској свести народа добио је значење мученичке смрти за "царство небеско", а зато и духовног тријумфа у опредељењу за идеал хришћанске цивилизације). За српски народ, другим речима, Косово је потврда и печат његовог идентитета, кључ који омогућава да се схвати порука његове историје, веза са аутентичном српском државношћу, стег националне слободе.

ДЕМОГРАФИЈА КОСМЕТА

Последица турске окупације Балкана довело је до великог померања људи и народа од Босфора до Беча. Уследила је и агресивна исламизација која није мењала само цивилизацијску него и националну свест људи.

Срби су, наравно, били већина на Косову и Метохији, према средњовековним документима чинили су око 98 посто становништва ове територије.⁷⁾ Остатак становништва су били Власи – сто-

5) Миролуб Јевтић, Албанско сукобљавање, *Српска слободарска мисао*, бр. 5, 2002, стр. 296. Упор.: Миролуб Јевтић, Албанија: од анархије до балканског идентитета, *Војно дело*, бр. 6, Београд, 2000, стр. 137-147.

6) Исто.

7) Види: Димитрије Богдановић, *Књига о Косову*, САНУ, Београд, 1986, стр. 34-39.

чари и можда Албанци.⁸⁾ У низу докумената који потврђују написано наведена је и *Дечанска повеља*. "Посебно место у низу српских златопечатних повеља – хрисовуља има *Дечанска повеља* из 1330. То је изузетно обиман документ, који је у другој половини XX века објављен (фототипски и уз коментаре српских стручњака) и темељно проучен у историјском и ономастичком погледу. Дечанско властелинство је, уз хиландарско, највећи манастирски феудални посед средњовековне Србије. Оно захвата пространу територију између Комова на западу и развођа Белог Дрима и Ситнице на истоку, и између развођа Пећке и Дечанске Бистрице на северу и Дрима на југу, са појединим поседима и ван ове зоне. На тај начин дечанско властелинство је континуирано обухватало велики део Полимља, Метохије и предео Алтин на јужним падинама Проклетија, углавном у данашњој североисточној Албанији. Спискови домаћинства у укупно 89 села, заселака и других насеобина овог властелинства представљају уједно најопсежнију ономастичку грађу српског средњег века. Огромна већина имена и назива је без двоумљења српског порекла, тако да се читава територија дечанског властелинства у првој половини XIV века мора сматрати чисто српском етничком облашћу. Албански елеменат је овде у то време сасвим незнатна мањина. Сва села која су данас настањена Албанцима била су тада српска. Албенске су само три насеобине (од 89), и то два села у Алтину и Зети, и један катун, такође у Зети, тако да су од 2166 ратарских кућа и 266 "кућа" у катунима /тј. од укупно 2432 куће/ само 44 албанске, дакле 1, 80%".⁹⁾ Из ових и других података које је навео Богдановић јасно се издваја чињеница да је од раног средњег века на Косову и Метохији до пропасти српске државе очуван континуитет српског народа, те да су све земље северозападно, северно и североисточно од линије Скадарско језеро – Комови – Проклетије – Шара биле насељене хомогеним српским становништвом, с тим што су у планинским крајевима били мање или више бројни катуни влашке традиције на путу ка спонтаном посрбљивању; сразмерно мањи број катуна представљале су покретљиве скупине Албанаца сточара, који се нису предавали асимилацији, али се баш зато мора ценити као тачан.¹⁰⁾ Димитрије Богдановић на основу овога цени да је на Косову и Метохији било само око два посто (2%) несрпског елемента, и то претежно у западним деловима косовско-метохијске области, у планинској зони и нешто мало у

8) Исто, стр. 38.

9) Исто, стр. 38-39.

10) Исто, стр. 39.

градовима. Тако је остало до XVII века када су Османлије (Турци) због српске помоћи аустро-угарској војсци да протерају Османлије из Србије, били изложени систематичном терору и пљачки. Срби реагују низом сеоба, великом под патријархом Арсенијем III Чарнојевићем (1690) када је у Аустрију прешло најмање 185.000 људи, а у малим и индивидуалним сеобама у скоро безброј примера.¹¹⁾ "Период после Велике сеобе 1690. означава почетак снажнијег насељавања Албанаца у опустошене и запустеле крајеве Косова и Метохије."¹²⁾ Ипак, и даље су Срби представљали већину у покрајини, али нит је повучена, а стратегија прогона Срба успостављена. На жалост, Османлије су овде училе од Римокатоличке цркве, која је да би потчинила православну цркву и њене вернике ову пометњу искористила да у празна Косметска села насељава католичке Албанце.¹³⁾ Увидевши ову стратегију Римске цркве Османлије почињу да подржавају Шиптаре (Албанце) – који су прешли на ислам, те их подстичу да чине насиље над Србима, пљачкају њихову имовину, отимају девојке, силују жене и дечаке... и заузимају њихове куће и имања. Држава, наравно, не пружа никакву заштиту, а Срби да би сачували имовину почели су да прелазе на ислам и албанизују се.¹⁴⁾ "На ислам су прелазили да би обезбедили личну и имовинску сигурност, да би се спасли од турског насиља и притисака. Тако се на Балканском полуострву, изводи Цвијић закључак, формирао 'тип исламизираних'. Преласком на ислам Цвијић констатује да су ови делови народа напустили: 1) своју веру, 2) своју народност али су и даље задржали свој језик (осим на Космету)..."¹⁵⁾ У српској етнографској и историјској литератури, неким случајем, забележено је када и под каквим условима су преци актуелног премијера Косова и Метохије, Х. Тачија, прешли на ислам...¹⁶⁾ Они Срби којима је вера и нација била преча од имовине бежали су у централну Србију, Мађарску, Аустрију, Румунију...

11) О српским сеобама видети зборник радова посвећен тристагодишњици велике сеобе Срба: *Сеобе српског народа од XIX до XX века*, Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, 1990.

12) Душан Т. Батаковић, *Прошлост територија: Косово од Велике сеобе до распада Југославије*, *Свети Кнез Лазар*, бр. 2, Призрен, 1997, стр. 115.

13) Јован Радонић, *Римска курија и јужнословенске земље од XVI до XIX века*, Београд, 1950.

14) Светозар Ђулибрк, *Цвијићева социологија Балкана*, Институт друштвених наука/ Просвета, Београд, 1982, стр. 144-146.

15) Исто, стр. 145.

16) Веселин Ђуретић, *Српска беснућа двадесетог века*, Српска радикална странка, Београд, 2006, стр. 5.

Као крајњи резултат османлијске окупације Србије може се навести констатација Д. Богдановића који изражава опште мишљење српских научника. "Османлијска власт је уназдила српски народ: одузела му независност и слободу, лишила га државности, разбила му јединствено национално подручје, изменила цивилизацијски лик овог простора, доводећи у питање његов европски карактер. Турска је уништила српску аристократију, одузела народу најбољу децу (насилном регрутацијом за јаничаре – "данак у крви"), прекинула природно кретање српског народа ка модерном друштву, осиромашила му земљу, а привреду, која се чак у полузависној Деспотовини налазила на линији успона, пресекла и упропастила својим пљачкашким друштвено-економским системом".¹⁷⁾

Стални и упорни терор, те исламизација Срба, дао је резултат. Бројност Срба се перманентно и релативно брзо смањивала. На жалост Албанци су ову стратегију примењивали и за време Првог¹⁸⁾ и Другог светског рата, али и у Социјалистичкој федеративној републици и Савезној Републици Југославији. Покушај отмице Космета догодио се и за време Другог светског рата када су Албанци листом стали уз фашистичку Италију и под њеним покровитељством створили "Велику Албанију", међутим ову "државу" није признала ни једна влада, тако да се она завршила као ружна епизода у Косметској збиљи. Оно што је ипак било реално јесте насиље над Србима и њихов прогон са ове вековне српске територије. Интересантно је да је и нова комунистичка власт стала иза Албанских прогона Срба са Космета, посебно оних колонизованих на ову вековну српску територију од ослобођења 1912. до 1941. године.

Када је српска власт почела да спречава Албанско насиље на Косову и Метохији умешао се НАТО и 24. марта 1999. године извршио агресију на Савезну Републику Југославију при чему је бомбардовао целокупну територију државе, више цивилне него војне циљеве. Јуна исте године извршена је од стране НАТО-а окупација Косова и Метохије која траје и данас.¹⁹⁾

17) Димитрије Богдановић, *Књига о Косову*, стр. 72.

18) Види: Богумил Храбак, Косовски комитет 1918-1924. године, Зборник радова Филозофског факултета, XXXII, Косовска Митровица, 2003, стр. 137-163.; Упор.: Богумил Храбак, Албански емигранти у Југославији 1948-1954., *Токови историје*, бр. 1-2, Београд, 1994, стр. 77-104.

19) О томе наш познати публициста Милош Кнежевић пише: «*Отмица Косова* је неправни, ванправни и противправни акт западне алијансе. *Отмица Косова* је дубоко неправична и неправедна! Евроамеричка надмоћ је инцидентна а не уобичајена карактеристика раздобља изгубљене мултиполарне равнотеже.» Милош Кнежевић, *Отмица Косова*, стр. 170.

НАТО ОКУПАЦИЈА КОСМЕТА

НАТО-пакт је обавио више од 20.000 авионских налета сручивши преко 21.000 тона разарајућег експлозива, укључујући и онај са осиромашеним уранијумом, касетним бомбама, и сл. "Извршен је својеврстан геноцид, злочин који је међународним правом дефинисан као систематско уништавање народа или других људских права".²⁰⁾ Други аутор, правник по струци, агресију НАТО-а на Србију (СР Југославију) квалификује као "тежак злочин против мира" (пошто није било одговарајуће одлуке Савета безбедности ОУН).²¹⁾

Бомбардовање је трајало 72 дана, а државни врх је пристао на долазак НАТО трупа на Косово тек када је НАТО почео систематски напад на цивилне циљеве (мостове, трафо-станице, телевизију...). "Агресија НАТО алијансе на Србију (Савезну Републику Југославију) била је изузетан светски догађај на крају овог века. За разлику од досадашњих (америчких) војних интервенција, од Вијетнама па надаље, ова је била први ватрени наступ атлантских савезника у Европи у време 'униполарности' и без 'покрића' ОУН".²²⁾ Ипак, агресија на Србију није могла да промени правни статус Космета у ОУН, према Резолуцији 1244 Савета безбедности Уједињених нација Косово и Метохија је у саставу Србије...

После шест нових неуспелих Резолуција да отму Косово и Метохију од Србије САД и ЕУ мењају стратегију и почињу да реализују другу отмици ове вековне српске земље методологијом једностраног признања. Ако се овоме дода да је НАТО извршио агресију на СР Југославију без одобрења Савета безбедности, да ни данас нема одлуку овог тела за отимање Косова и Метохије, онда нова прича о једностраном признању доводи свет и Србију и непредвиђени хаос и анархију...

НАТО "ВРХОВНИ ОРГАН ВЛАСТИ" НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Наравно, овде треба додати да се друга отмица изводи на основама никад усвојеног Ахтисаријевог плана, који, између осталог, предвиђа у Анексу 11 да је у независном Косову и Метохији НАТО

20) Миленко Мишо Тодоровић, «Милосрдни» против Белог анђела, Свет књиге, Београд, 2000, стр. 180.

21) Милан Шкулић, Терористички карактер НАТО агресије на Југославију, *Српска слободарска мисао*, бр. 3, 2000, стр. 227.

22) Миодраг Ранковић, Србија у мрежама Новог светског хегемонизма, *Српска слободарска мисао*, бр. 1, 2000, стр. 23.

"врховни орган власти". Све ово потврђује раније изнето мишљење да НАТО злоупотребљава Албанце и ствара своју (НАТО) државу на Балкану.

Србија је на све ове најаве реаговала одговарајућим политичким средствима. Доносила је одговарајуће Резолуције у Скупштини Србије. Тако је 26. децембра 2007. године донета (нова) Резолуција ("Резолуција Народне скупштине о заштити суверенитета, територијалног интегритета и уставног поретка Републике Србије"), а на основу Резолуција од 21. новембра 2005, 14. 2. 2007 и 24. 7 2007. године. У Резолуцији се, између осталог, наводи да није било озбиљних преговора, пошто су Албанци опструисали преговоре, што су им, опет, омогућиле САД и Европска унија. У члану 4. Резолуције каже се: "Народна скупштина утврђује да би проглашење независности Косова, као и признање независности покрајине од стране било које државе, представљали грубо кршење међународног права, а пре свега повеље УН, Завршног акта из Хелсинкија и Резолуције СБ УН 1244. Таквим актима и активностима били би непосредно угрожени суверенитет, територијални интегритет и уставни поредак Републике Србије".

У члану 7, став "б" каже се: "Сви акти проглашења и признања независности Косова и Метохије, као и све активности у међународном окружењу које би проистикале из ових аката, ма ко их доносио и примењивао, биће проглашени ништавним и противним уставном поретку Републике Србије. Сходно томе, Косово и Метохија ће се и у унутрашњим и у спољним активностима државе, њених органа и јавних чинилаца, сматрати саставним делом Републике Србије."

Због улоге НАТО-а у новој отмици Косова Народна Скупштина Републике Србије је у члану 6 донела одлуку *о војној неутралности Србије у односу на постојеће војне савезе до евентуалног расписивања референдума на којем би се донела коначна одлука по том питању.*

Да би се ова Резолуција донела морало се успоставити политичко јединство свих важнијих политичких партија у Србији. То се и догодило, али, како се процењује, само због притиска јавног мњења. Многи аналитичари су упозоравали да је Резолуција само "димна завеса за бираче" и били су у праву. Из јединственог фронта отпора је искочила Демократска странка чији су кадрови самовољно расписали председничке изборе и разбили јединствен фронт

према САД и ЕУ. У својим предизборним говорима председнички кандидат и актуелни председник Србије одступа од ставова из Резолуције и даје предност евроатлантским интеграцијама²³⁾ (улазак у Европску унију и НАТО) у односу на очување територијалне целовитости и суверенитета Србије.²⁴⁾

НЕЗАВИСНОСТ КОСМЕТА – НОВА ПИТАЊА?

Друга отмица Косова и Метохије од стране САД, ЕУ и НАТО-а отвара низ питања:

- једнострано признање квази-државе Косово од стране западних држава биће знак Албанцима да своје национално питање могу да решавају и у наредним деценијама. Ако је отворено албанско национално питање на Балкану, онда је немогуће очекивати да остала национална питања остану затворена. А отварањем националних питања нас опет води у нови круг нестабилности;
- уследиће даљња дезинтеграција Србије. Наиме, и потписник ових редова, али и други аутори упозоравали су јавност да САД и Европска унија не мисле да кад отму Косово и Метохију стану са дезинтеграцијом Србије, већ да је следећа Војводина, па Рашка област (Санџак)...;
- уз дезинтеграцију Србије води се централизација Босне и Херцеговине, односно одузимање надлежности Републици Српској и њихово пребацивање на централни државни ниво, где доминирају босанско-херцеговачки муслимани...;

23) Слободан Самарџић, министар за Косово и Метохију у Влади Србије за «Вечерње новости» каже: «Ако неко узме Европску унију као идеолошки циљ, као што је то некада било самоуправљање или комунизма, онда он не мари за чињенице. То је једна манифестација догматске свести која данас постоји, поготово у такзваном цивилном сектору.» *Вечерње новости*, 28. јануар 2008, стр. 3.

24) Овде се отвара једно друго питање, питање деструктивности демократије када су у питању народи, затим могућност издајства без последица и могућност примања мита, односно корумпирања домаћих политичара да се одрекну Косова и Метохије. Руски истраживачи су дошли до следећег става, када је у питању демократија: «Нација је политички етнос, демократија – друштвени идеал. И сада постоји државни народ, али је уместо једнонационалан постао многонационалан. То значи да је демократија заменила схватање нације, лишавајући државну нацију суверенитета.» Види: Zoran Milošević, "Putinizam" – savremena ideologija Ruske federacije, *Nova srpska politička misao* http://www.nspm.org.yu/koment_2007/2007.; Зоран Милошевић, Политичке странке и корупција, *Политичка ревија*, Београд, бр. 1, 2007, стр. 23-38. Александар Илић полемишући са Т. Панчићем који је изнео став да «У демократији нема издајника» тврди супротно, да из демократских вртова излазе и израстају отровни цветови – Лим Филби и дружина. Види: *НИН*, 17. 01. 2007, стр. 7- 8.

- пре овога потпуно је уништена Република Српска Крајина, а њене територије су предате Републици Хрватској, где доминирају католички Хрвати;
- ако Албанци на Косову и Метохији могу да створе нову државу, зашто се то онемогућава Србима у Босни и Херцеговини, Хрватској, Курдима у Турској и Ираку, Баскима у Шпанији...
- Срби и њихова политичка елита увиђају и то све јасније политички и артикулишу да више не постоји само један правац развоја, и то интерације у Европску унију и НАТО. Једноставно ово више не представља стварност, с развојем промена у којима Русија игра централну улогу, рађа се опција и могућност развоја и напретка и без уласка у ЕУ и НАТО. То, наравно, јача и српску наду да ће једног дана, ако Запад, ипак, отме Косово, оно, по други пут, бити враћено.

ЛИТЕРАТУРА

- Батаковић, Душан Т.: Прошлост територија: Косово од Велике сеобе до распада Југославије, *Свети Кнез Лазар*, бр. 2, Призрен, 1997.
- Богдановић, Димитрије: *Књига о Косову*, САНУ, Београд, 1986.
- Бећковић, Магија: Косово је најскупља српска реч, *Глас цркве*, бр. 3, Шабац, 1989.
- Ђуретић, Веселин: *Српска беспућа двадесетог века*, Српска радикална странка, Београд, 2006.
- Јевтић, Мирољуб: Албанско сукобљавање, *Српска слободарска мисао*, бр. 5, 2002, стр. 296.
- Јевтић, Мирољуб: Албанија: од анархије до балканског идентитета, *Војно дело*, бр. 6, Београд, 2000.
- Јевтић, Атанасије: Косовски завет, *Глас цркве*, бр. 2, Шабац, 1987.
- Кнежевић, Милош: *Отмица Косова*, Институт за политичке студије, Београд, 2006.
- Милошевић, Зоран: Политичке странке и корупција, *Политичка ревија*, Београд, бр. 1, 2007.
- Милошевић, Зоран: “Путинизам” – савремена идеологија Руске федерације, *Нова српска политичка мисао* http://www.nspm.org.yu/koment_2007/2007.
- Радонић, Јован: *Римска курија и јужнословенске земље од XVI до XIX века*, Београд, 1950.
- Ранковић, Миодраг: Србија у мрежама Новог светског хегемонизма, *Српска слободарска мисао*, бр. 1, 2000.

- Сеобе српског народа од XIX до XX века, Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, 1990.
- Тодоровић, Миленко Мишо: "Милосрдни" против Белог анђела, Свет књиге, Београд, 2000.
- Храбак, Богумил: Косовски комитет 1918-1924. године, Зборник радова Филозофског факултета, XXXII, Косовска Митровица, 2003.
- Hrabak, Bogumil Albanski emigranti u Jugoslaviji 1948-1954., Токови историје, бр. 1-2, Београд, 1994.
- Ђулибрк, Светозар: Цвијићева социологија Балкана, Институт друштвених наука/ Просвета, Београд, 1982.
- Шкулић, Милан: Терористички карактер НАТО агресије на Југославију, Српска слободарска мисао, бр. 3, 2000..

Zoran Milosevic

Institute for Political Studies, Belgrade

INDEPENDENCE OF KOSOVO – A HISTORICAL REMINDER AND NEW ISSUES?

Summary

In this article there are presented some most important facts from history of Kosovo and Metohija, as well as its significance for spiritual and cultural awareness of Serbs. Firstly Osman Turks had occupied Kosmet after the Kosovo Battle in 1389. Following that, the Serbs were continuously dispossessed, islamised and albanised, and that process was supervised by 1999 NATO's aggression, which has started some sort of second occupation of Kosovo and Metohija. Author of the text pointed out the attempts of Serbian government on preventing this seizure, as well as the activity of certain political factors involved in this process. Finally, it is presented that the persistence of NATO, that is, of the USA and the EU, on the seizure of Kosovo and Metohija, will lead to the political chaos in the world and emerging of new national issues worldwide.

Key Words: Kosovo, Metohija, Serbia, politics, European Union, United States of America, Russia, Balkan.